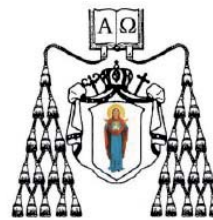

Слово Життя Еф 5,15-16

«Тож уважайте пильно, як маєте поводитися – не як немудрі, а як мудрі, використовуючи час, бо дні лихі»

Ми повинні вважати, і це кожен з нас. На кого? Самі на себе. І на що? На те як поведимося. А чому? Щоб поводитися не як немудрі, а як мудрі. Отож, що маємо робити? Не марнувати цього часу, бо настали лихі дні. Що означає марнувати час? Це коли клопочемося про марноти, які проминають, і коли не намагаємося в часі зібрати собі духовні скарби, які злодії нам не вкрадуть та іржа не зіпсує.

Якщо читаємо Боже слово далі, то там написано: *«Тому не будьте необачні, а збагніть, що є Господня воля»*. Це означає, що той, хто намагається збагнути Божу волю на тому місці, де перебуває, і в той час, який Бог йому дає, такий є розумним і мудрим. Далі сказано: *«Не впивайтеся вином, а сповняйтеся Духом. Прокажуйте між собою псалми, гімни та духовні пісні»*. Апостол наголошує: *«Співайте та прославляйте у серцях ваших Господа»*, а потім додає: *«дякуйте за все завжди Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа»*. Це розумно і мудро. Цим ми використовуємо час. Перед тим в 11 вірші написано: *«Не беріть участі в безплідних ділах темряви, а радше їх картайте, бо що ті люди (відвернені від Бога) потай виробляють, соромно й казати»*. Сьогодні ситуація ще гірша – злі діла робляться вже не таємно, але явно, і ними навіть отруюють малих дітей, щоб знищити їх душі. *«Все, що ганиться, стає у світлі явним»*. І апостол підкреслює: *«Все, що виявляється, стає світлом. Тому сказано: “Прокинься, о сплячий, і встань із мертвих, а Христос освітить тебе!”»*. Ми не маємо бути духовно сплячими, але маємо бути ревними служителями Ісуса. Він – наш Господь, Він завжди з нами, навіть якщо Його не бачимо і не усвідомлюємо цього. Тому на молитві треба завжди знову усвідомити, що Бог є з нами, а коли Бог з нами, то хто проти нас?

Візантійський Вселенський Патріархат

Контактна e-mail адреса: byzcatpatriarchate@gmail.com

<http://vfpatriarchat.org.ua/>

*«І ви приймете силу Святого Духа,
що на вас зійде, і будете Моїми свідками» (Ді. 1,8)*

СЛОВО ЖИТТЯ від 04.06. до 18.06.2017 – **Еф. 4,11-12:** *«Він сам настановив одних апостолами, інших – пророками, ще інших – євангелістами, пастирями і вчителями, для вдосконалення святих на діло служби, на будівництво Христового тіла»*

від 18.06. до 02.07.2017 – **Еф. 5,15-16:** *«Тож уважайте пильно, як маєте поводитися – не як немудрі, а як мудрі, використовуючи час, бо дні лихі»*

Листи з УА 6/2017

Слово Патріарха Іллі на Празник Зіслання Святого Духа

Перед своїм вознесінням на небо Ісус пообіцяв: *«І ви приймете силу Святого Духа, що на вас зійде, і будете Моїми свідками в Єрусалимі, у всій Юдеї та Самарії й аж до краю землі»* (Ді. 1,8), *«Іван христівав водою, ви ж будете хрещені по кількох цих днях Святим Духом»* (Ді. 1,5). Апостоли мали залишатись в Єрусалимі, доки на них не зійде Святий Дух. Вони разом з Пресвятою Богородицею молилися і спільно просили, щоб їх наповнив Святий Дух. Що відбулося в день П'ятидесятниці? *«Всі вони були вкупи на тім самім місці. Аж ось роздався знеацька з неба шум, неначе подув буйного вітру, і сповнив увесь дім, де вони сиділи. І з'явилися їм поділені язики, мов вогонь, і осів на кожному з них. Усі вони сповнились Святим Духом і почали говорити іншими мовами, як Дух давав їм промовляти»* (Ді. 2,1-4). Коли настав цей шум, туди зійшло багато людей з побожних євреїв, які тоді прийшли до Єрусалиму з різних країн (приблизно з 20 народів). Кожен з них чув свою власну мову, коли апостоли говорили про великі Божі діла. Апостол Петро пояснив тим, які насміхалися з проявів Святого Духа, що Дух діє саме так, як вони це бачать, і що про це пише пророк Йоїл. Він цитував пророка Йоїла, псалми, а потім у своїй проповіді вказав на Ісуса: *«Оцього Ісуса Бог воскресив, а ми всі цьому свідки. Він, отже, вознесений Божою правицею, одержав від Отця обіцяного Святого Духа й вилив Його: ось воно те, що ви бачите й чуєте. ...Нехай, отже, увесь дім Ізраїля твердо знає, що Бог зробив Господом і Христом оцього Ісуса, якого ви розіп'яли»*. Почувши це, вони розжалобилися серцем і сказали до Петра й до інших апостолів: *«Що нам робити, мужі-брати?»* Петро ж до них каже: *«Покайтесь, і нехай кожний з вас охреститься в ім'я Ісуса Христа на відпущення гріхів ваших, і ви приймете дар Святого Духа»*» (Ді. 2,32-33;36-38). Ця обітниця не є тільки для когось окремого, але для всіх. Вона стосується кожного: *«всіх тих, що далеко, скільки б їх покликав Господь, наш Бог»* (Ді. 2,39). І нас Бог покликав, щоб ми були Його свідками. Ісус каже: *«Ви приймете силу Святого Духа, що на вас зійде, і будете Моїми свідками (мартирес)»* (Ді. 1,8). Бути «мартирес» (грец. «свідок», а одночасно «мученик») означає свідчити про Ісуса, навіть ціною того, що буде потрібно віддати і своє життя. Скільки було свідків-мучеників в історії Церкви! Скільки крові було пролито задля Ісусового Імені, задля спасіння безсмертних душ, за проповідування Євангелія, яке дає нам вічне життя, вічне спасіння в Ісусі. А за тими всіма мучениками була

на їх фальшивий шлях і через це були їм осоружні. Тому через зловживання апостольським авторитетом пророків убивали, а голос правди, який вказував на здорову науку, був знищений. Церква потрапила в ситуацію, коли Святий Дух був вигнаний і залишилась тільки структура, яка вимагає безумовного послуху людям, які є при владі. Домагаються, щоб їх слухали більше, ніж Бога. Плоди цього сьогодні вже бачимо у світі: гендер, гомосексуалізм, наркоманія, евтаназія... – а апостоли мовчать. Пророки були вбиті і в Церкві, і на християнських територіях. Без пророків не може існувати жива церква. Пророк не тільки вказує на небезпеку ересей або прийняття іншого духа, але також підбадьорює на правильній дорозі. І коли вчитель втрачає Духа і стає тільки красномовцем, якого «любо слухати», пророк є для того, щоб сказати: «Стоп, ми вже потрапили на рівень світу і зрадили Божу дорогу; хоча й використовуються християнські терміни, однак стають тільки фразами». Пророк закликає до покаяння. Прикладом є старозавітні пророки та Іван Хреститель. Вони перестерігали як церковну ієрархію, так і світську владу, тому їх переслідували і вбивали.

Якщо хтось з Духа промовляє пророцтво (а це може кожен християнин, який прийняв Божого Духа), це ще не означає, що він є пророком. Пророк – це той, який за правду і Боже слово є переслідуваний і витриває аж до кінця.

Служба **пастиря** – її мав би виконувати священик, а особливо це обов'язок кожного правовірного єпископа. Коли виникнуть проблеми між священиками і вірними, він повинен уміти їх мудро вирішити, щоб не настали розколи. Він вказує на помилку одного і другого та з любов'ю веде їх до єдності з Христовим вченням через правдиве покаяння. В тому він має бути їм прикладом. Службу пастиря в малому масштабі мав би виконувати кожен провідник живої спільноти. Тут не йдеться про якесь панування, але про служіння, яке вимагає надзвичайно великої покорності і терпеливості.

Апостол – це той, хто відповідає за апостольське вчення. Насамперед, це єпископ, який виконує своє служіння тим, що захищає стадо від ересей, які в даний час масово поширились і нищать всю Церкву в корені. Такий апостол буде переслідуваний фальшивими апостолами, які тільки зловживають владою і самі є еретиками – не мають ані єдності з Христом, ані Його Духа.

Якщо ці служби діють, то Церква є живою.

Якщо простий християнин проводить місію, то до певної міри виконує службу і вчителя, і пророка.

Слово Життя Еф. 4,11-12

«Він сам настановив одних апостолами, інших – пророками, ще інших – євангелистами, пастирями і вчителями, для вдосконалення святих на діло служби, на будовання Христового тіла»

Ісус будує Церкву, яка є Його – Христовим – тілом. Для її будовання використовує по-справжньому навернених християн, не тільки священників і монахів. Кожен, хто хрещений, хто навернувся і прийняв Христового Духа, мав би прагнути спасіння душ, насамперед, душ найближчих йому людей. Це помилка – вважати, що людей повинні навертати священники, монахи або спеціальні місіонери. Священик має бути пастирем, а овець породжують вівці – не пастир. Отож кожен християнин зобов'язаний проводити місію – бути **євангелистом**. Має спасати душі в тому середовищі, де перебуває, віч-на-віч. Звичайно, євангелистом не буде той християнин, який є духовно мертвий, коли він тільки охрещений, але без Духа Христового, і якому не лежить на серці спасіння своєї душі та душ, які йдуть широкою дорогою до загибелі. Такі «християни» швидше тягнуть на широку дорогу до загибелі не тільки своїм поганим прикладом, але й словом, і навіть примусом.

Коли хтось навернеться, потребує певної духовної опіки. На початках християнства цю службу виконували хресні. Навернений називався катехуменом. Три роки його готували до хрещення, щоб він став християнином. Ця підготовка – це служба **вчителя**, який навчає основних правд християнства, що містяться в катехизмі. Вчитель також вводить до Святого Письма, пояснює, як людина повинна наслідувати Христа, як боротися проти гріха, проти зла і проти тих, які намагаються стягнути назад на широку дорогу.

Служба **пророка**: пророком мала би бути людина, досвідчена в духовному житті, яка знає підступність людського серця і здатна відрізнити Духа правди від духа брехні, тобто Духа Божого від духа тільки людського, чи навіть диявольського. Наприклад, коли вчителі перейдуть лише до теорії, пророк мусить або безпосередньо, або через відповідний авторитет, звернути їм увагу на цей серйозний недолік. Саме це останнім часом відбулося в Церкві. Так звані теологи постійно вигадували різні теорії, удосконалювали, пристосовували християнство до світу, і на кінець так пристосувалися до світу, що просто злилися зі світом і прийняли духа світу. Пророки в Церкві не діяли. Як каже Ісус, пророків повбивали – якщо не фізично, то духовно, бо вони вказували

сила Святого Духа. Апостоли не тільки говорили мовами, але також пророкували. І за це пророцтво всі, крім Івана, віддали своє життя. Іван стояв під хрестом і там пережив духовне мучеництво. Інші апостоли не стояли під хрестом, були боягузами, але коли на них зійшов Святий Дух, вони дістали силу і стали свідками Ісуса Христа, а вкінці всі пожертвували своїм життям за Ісуса Христа та Євангеліє. А хто дав їм цю силу? Святий Дух. Хто зробив з тих слабеньких рибалок героїв віри? Святий Дух. Пресвята Богородиця запитала ангела, як неможливе стане можливим. Ангел не сказав їй *як*, але *Хто* це зробить – Дух Святий. А як це вчинить – це таємниця. Святий Дух є Богом, який діє, і сьогодні робить чуда. Він це зробить, Він має тисячу можливостей.

Ісус каже: *«Коли хто спраглий, нехай прийде до Мене і п'є»* (Ів. 7,37). Отже, в першу чергу маємо приходити до Ісуса. А тоді здійснюється: *«Хто вірує в Мене, як каже Писання, ріки води живої потечуть з його нутра»* (Ів.7,38). Далі сказано, що Він говорив це про Духа, якого мали прийняти ті, які увірували в Нього. Отож Святого Духа мають прийняти ті, які увірували, а не ті, які не увірували. Якщо хтось хоче прийняти Святого Духа, то спочатку мусить прийняти Ісуса за свого Спасителя і Господа.

Як прийняти Святого Духа? Ми повинні виконати одну умову – чинити покаяння. Ап. Петро сказав: *«Покайтеся і ви отримаєте Святого Духа»* (Ді. 2,38). А коли не будемо чинити покаяння, то Святого Духа не отримаємо, але прийде інший дух, дух брехні. Святий Дух є Духом правди, Духом любові, Духом сили. Він хоче в нас діяти. Треба стати перед Богом, усвідомити собі хоча б один гріх і з ним віддати Богу всі інші, а тоді цілковито Йому датися, з усім, що маємо. Тоді Святий Дух зможе прийти через нас і туди, куди ми підемо і будемо свідчити про Ісуса. Тільки в Святому Дусі можемо сказати, що Ісус є Господь: *«Ніхто не може сказати: “Господь Ісус”, - як тільки Духом Святим»* (1 Кор. 12,3). Тільки Святий Дух дає силу, щоб ми могли визнавати перед поганським світом: *«Так, Ісус є правдивий Бог, Бог від Бога, Світло від Світла. Він є Істинний Бог»*. Треба, щоб ми Його визнавали не тільки устами, але й цілим життям, як сказав ап. Тома: *«Господь мій і Бог мій!»*. І ми повинні так визнавати Ісуса.

Біля Генезаретського озера Ісус запитав Петра: *«Агапас ме?»* (тобто *«Чи любиш Мене тією Божою любов'ю?»*). Петро тричі відповідає: *«Філо Се»* (*«Люблю Тебе, Господи, але тільки тією людською любов'ю»*). Тоді Ісус говорить про його смерть. Згодом, прийнявши Святого Духа, Петро любив Ісуса вже тією Божою любов'ю агапе. Він віддав за Христа

і своє життя – помер на хресті головою вниз. Всі апостоли померли як мученики – як свідки віри: з них заживо здирали шкіру, розрізали пилою, Андрія розіп'яли на хресті... Мучеництво буває криваве і некриваве. Кожен, хто має живу віру і дійсно свідчить про Ісуса Христа, є некривавим мучеником, бо дух світу не хоче прийняти свідоцтво Ісуса і виступає проти нього. Людина потребує силу, щоб могли свідчити не тільки словами, але й своїм життям. Потребує силу, щоб могли на молитві протиставитися тиску атеїзму і невіри, тому мусить ставати до Божого світла, знову приймати Святого Духа і в Ньому, в Його силі, визнати Ісуса Христа і називати Його Господом і Богом.

Апостол Петро сказав, що потрібно чинити покаєння. Ісус сказав: *«І проситиму Я Отця, і дасть Він вам... Духа істини, якого світ не може прийняти, бо не бачить Його і не знає. Ви ж Його знаєте, бо перебуваєте Він з вами, і буде у вас»* (Ів. 14,17). Отож, Він вже є з нами, ми всі є охрещені, але йдеться про те, щоб *«Він був у нас»* – щоб Він був в нас активно, тобто щоб наш розум, воля і наші здібності були під Його владою, щоб Він міг дати нам Свої дари, а також щоб через нас і в нас Ісус міг втілитись через Святого Духа, а потім міг жити і діяти – тому потрібно чинити покаєння.

Отож, яка відмінність між *«Він є з вами»* і *«буде у вас»*? Прикладом є пляшка, яка плаває на озері. Вода є довкола пляшки, але не в ній. Ми мусимо витягнути корок, щоб вода наповнила пляшку, тобто була в ній. А так є і з нами. В Тайні Хрещення ми отримали Святого Духа, але через покаєння мусимо постійно робити цей крок – витягнути корок, щоб жива вода Святого Духа дійшла до нашого серця, до того найглибшого, щоб те найсокровенніше в нас ми давали Ісусові, під Його владу, щоб Він дійсно в нас жив.

Ми маємо бути сповнені Святим Духом, як Пресвята Богородиця. Потрібно, щоб ми не пропихали свою волю і не були медіумами гріха, який є в нас, але щоб повністю були Божими знаряддями. Ми повинні добровільно віддати Богові свою волю і виконувати Його волю – а це є святість. Через це Бог може робити великі чуда. Він хоче в нас діяти, хоче, щоб ми, як Його свідки, свідчили про Божі Заповіді і про Його Царство, щоб Дух Правди зійшов не тільки на нас, але і на цілу Україну, щоб вона відкрилася Святому Духу і відділилася від ідолопоклонства, гріха і аморальності.

Ми маємо сказати, як Марія: *«Ось я раба Господня, хай мені станеться по слову Твоєму»*, щоб так стати Її дітьми. Через цю програму Бог діє Святим Духом в нас. Ісус на хресті сказав: *«Ось Мати твоя!»* –

Бергольйо практично заявляє, що вірить в Бога, але аж ніяк в католицького Бога. Востаннє він сказав це відкрито Е. Скальфарі: **«Я вірю в Бога, але аж ніяк не в Бога католицького».**

Також мусульмани і масони, так би мовити, можуть підписати подібну заяву. Але не католики.

Проблема полягає в наступному: це людина, яка будучи папою в Католицькій Церкві, **хоче завести Церкву за межі католицизму.** Тому вчора він висміював страх з пекла і материнську пересторогу Богородиці перед вічною загибеллю.

Божа Мати

Бергольйо прямо замірився на народну побожність до Діви Марії, коли іронізував: **«Святий образок, до якого хтось прибігає, щоб здобути прихильність за низьку ціну».** З цього видно його погорду над побожністю католицького народу, і він знову замірюється проти Луції, яка начебто передала нам карикатуру Богородиці: **«Вона зображає Марію своєю суб'єктивною чутливістю; бачить Її як ту, Яка затримує руку Божої справедливості, готової карати».**

Це гідне обурення явне заперечення Фатімського, а також Ласалетського послань (обидва послання признані Святою Церквою).

Страх Божий

Як я вже сказав, перестороги Богородиці перед небезпекою вічної загибелі, Бергольйо подає навиворіт: **«Ми повинні ставити милосердя понад суд».** Це його суб'єктивна ідея-фікс, згідно якої ми всі будемо спасенні, а тому не потрібне навернення, і тим більше покаєння. Це причина того, чому в п'ятницю він не згадав про пекло. **З усіх цих причин Бергольйо робить висновок: необхідно, щоб ми позбулися «страху перед Богом», якого нас вчить Діва Марія.**

Він каже: **«Відкиньмо на бік всі форми страху і боязні, бо це не належить тому, хто є люблений».** Жодної згадки про страх Божий.

У своїх виступах за останні місяці він відкидає Бога, якого проповідує Церква (не існує католицький Бог), висміює Трійцю (також всередині Пресвятої Трійці всі сперечаються за закритими дверима, в той час як зовні є образ єдності), насміхається з Божого Сина (Ісус трохи жартує) і доходить до прямого богохульства, кажучи, що **«Ісус на хресті став дияволом».** А тепер він топче Фатімське послання і образ Діви Марії, яку вшановує католицька побожність. Тому я запитую: **Яку ще іншу руйнацію нашої віри він мав би представити, щоб відкрити очі своїм захопленим обожнювачам?**

Фатімських появ, бо тут було **видіння пекла, заклик до навернення і покаяння**, а також **пророцтво про наступ (атеїстичного) комунізму**, чий злочини, а особливо переслідування християн, залили кров'ю ХХ століття. Усі ці теми Бергольйо не подобаються. Навряд чи хтось би таке придумав, що він вирушить в цю поїздку саме тому, щоб **знищити Маріїну появу і послання**.

Безпрецедентний виступ:

Руйнація

Виступ на чуванні в п'ятницю є вирішальним (обряд благословення свічок). Тут Бергольйо не те що зовсім не згадав ні про пекло, ні про безбожний комунізм, але прямо заперечив слова та пророцтво Пречистої Діви Марії і буквально висміяв послання Луції.

Все ж, реальність є така, що центральною темою Фатімських появ було видіння жахів пекла, яке побачили пастушки. Заради цього Пречиста Діва з'явилася: Вона висловила свій щирий біль над стількома пропавшими душами, які летять у прірву, і застерігала перед атеїстичним комунізмом (який за декілька місяців запанував в Росії). Вона закликала до навернення і покаяння, щоб уникнути вічної погібелі і катастроф, які через роблення зла скликаються на людство і на світ.

Бергольйо їхав до Фатіми, щоб все заперечити

Однак Бергольйо наголосив, що це велика несправедливість щодо Бога і Його милосердя, коли стверджується, що передусім Він засуджує і карає гріхи, бо в першу чергу треба підкреслити, що вони прощені Його милосердям. Він повторює: **«Ми повинні ставити милосердя понад справедливість і суд»**. Про що ж йому йдеться? Очевидно, що об'єктом його критики є Фатімське послання – так, як його передала сестра Луція. Однак візіонерка лише повторювала слова самої Пресвятої Богородиці.

Є три можливості: або Бог, на думку Бергольйо, не є достатньо милосердний і помиляється, коли засуджує стільки душ на вічне покарання; або Бергольйо не вірить в появу; або звинувачує прямо Діву Марію, що Вона вчинила велику несправедливість щодо Бога.

А чи взагалі вірить?

Те, що Бергольйо дійсно не вірить у появу і чуда, – це більш, ніж припущення, бо він сам це сказав в розмові, поданий в книзі **«Небо і земля»: «Я маю велику недовіру до випадків оздоровлення, передусім тоді, коли йдеться про появи і видіння. Це речі, які змушують мене опонувати. Бог не є подібним до Коррео Андреані, який виробляє серії послань»**.

і учень прийняв Її до свого єства. І ми прийняли Марію і дійсно хочемо бути Її синами і доньками. Вона є повна Святого Духа. В Ній через Святого Духа Слово стало Тілом. В день П'ятидесятниці знову була присутня Пресвята Богородиця і Святий Дух через Неї діяв також на апостолів і на всю Церкву. Нехай же і через нас Божий Дух діє! Бог пообіцяв через пророка Єзекиїла: *«Дам вам нове серце і нового Духа»* (Єз. 36,26). Через нове серце, яким є Пресвята Богородиця, і нового Духа в нас може жити Христос. Тоді можемо сказати: *«Не живу вже я, але живе в мені Христос»* (Гал. 2,20).

«Ахіллесова п'ята»

Кожний має вразливе місце

Хтось має багато фізичних дарів – наприклад, силу, працьовитість. Інший, знову ж таки, має душевні дари: добру пам'ять, різні здібності (наприклад, організаційні), а також Бог дає різні духовні дари. Але одночасно кожна людина мусить усвідомлювати, що має свою т.зв. «ахіллесову п'яту», тобто своє вразливе місце, бо диявол вміє ліквідувати і найкращих людей. Є чотири речі, які він пильнує, а потім використовує: 1) прагнення кар'єри; 2) залежність від алкоголю; 3) сексуальність; 4) грошолюбство. Сьогодні люди за кар'єру і гроші здатні зрадити совість, самі себе і народ.

Мудра людина рахується зі своєю слабкістю.

Повчальним є для нас приклад зі Святого Письма про Самсона. Жінка Даліла тричі його вмовляла, щоб сказав їй, в чому приховується його сила і як її можна знешкодити. Самсон двічі міг бачити, що вона була знаряддям його ворогів, але не повчився. Виявив їй таємницю, а на кінець закінчив так, що йому викололи очі і зробили рабом. Це був «одноразовий» пророк. Він не був здатний служити далі, бо був нерозумним, не мав покори і не повчився.

Покора – це правда, самокритика

Покора – це правда, покора – це самокритика. Бути покірним – це усвідомлювати реальність своєї слабкості, т.зв. «ахіллесову п'яту», яку маю пильнувати. Там мушу поставити сторожу, бо ворог нападає підступом і я не можу дозволити поневолити себе. Зрештою, ворог навіть не мусить прикладати багато зусиль для нападу. Йому досить зранити це місце. Він рахується з людською глупотою, слабкістю (у когось – це страх, в іншого – амбіції), і слідкує, де на яку людину може напасти.

На жаль, християни не навчилися цієї основної, простої і практичної речі – бути нормальним і з покорою сміливо признати собі свої слабкості, поглянути, якою є реальність, і не літати десь над хмарами. Треба, наприклад, усвідомити: «Так, мій батько і дід були алкоголіками, отож є небезпека, що і я маю до цього схильність». Тоді така людина мусить дати собі засаду: «Не можу загравати з алкоголем. Потребую дати обітницю: буду абстинентом». А тим більше це діє у випадку, коли вже хтось був алкоголіком і вийшов з цього. Не сміє з цим загравати. Не може ходити в ті місця, де існує небезпека повторного упадку.

Переможемо тільки покорою

Покора – це правда, і тільки покорою здобувається перемога. Протилежністю до покори є гордість. Вона проявляється так, що коли хтось скаже нам правду, ми образимося.

Але кожен з нас в годину смерті буде вести останній бій за спасіння своєї душі. Як вистоїмо? Тоді диявол неодмінно нападе. Тому вже тепер маємо знати, яку зброю він проти нас використовує, і де є наші слабкі місця, щоб бути готовими і щоб це не захопило нас зненацька.

Покора – це правда. Тільки через неї переможемо. Людина мусить (хоча часто це й принизливо) признати свої злі звички, своє ліниство, недисциплінованість, законництво в певних речах, слабкості... Іноді само по собі це ще не є погане, але людина мусить знати, в чому воно полягає, в чому проявляється, а головне – мусить бачити гордість, яка приховується за тією чи іншою рисою характеру чи злою звичкою. Старе прислів'я каже: «Гордість передує падінню», а також: «Пиха пеклом дихає». Гордість – це сліпота. Правда – це героїзм. І правда перемагає!

Людина мусить будувати захисну систему

Людина мусить правдиво признати свої недоліки. Але це не означає, що надалі не буде нічого робити. Не досить про це тільки знати, говорити, але треба з цим і рахуватися, тобто щось з цим робити, шукати наступне рішення. В боротьбі проти цього людина мусить робити все, що може. Повинна будувати захисну систему проти цієї конкретної слабкості. Наприклад, хтось має проблеми з алкоголем, інший ображається, а ще інший часто упадає в себежалість та депресію, і потім в ній довго залишається. Кожен мусить шукати, де є корінь проблеми – щось не в порядку. Ісус каже, що правда нас визволить. Отож треба правдиво молитися і давати свої проблеми та ранимі місця Ісусу, в Його світлі Йому їх відкривати, і Він їх оздоровить. Звичайно, коли

Антоніо Соккі, «Lo Straniero»

Антоніо Соккі, італійський журналіст і письменник. Народився 1959 р. в Сієні. Найбільш відомий завдяки статтям і книгам на католицьку тематику.

Закінчив Сієнський університет, навчався в літературного критика Франко Фортіні. Працював в тижневику «Il Sabato», був редактором «30 Giorni» і «Il Giornale». Також співпрацював з іншими італійськими ЗМІ, в тому числі з «Il Foglio», «Libero» і «Panorama».

В 2002-2004 роках він був автором і ведучим програми «Excalibur». З 2004 року працює директором коледжу радіотелевізійної журналістики в Перуджі. Тим часом став найбільш популярним католицьким автором в Європі.

Під час свого паломництва до Фатіми 13 травня 2010 р. Бенедикт XVI передбачав, що на соту річницю об'явлення Пречистої Діви Марії (2017) світ побачить триумф Непорочного Серця Діви Марії. Але **12 травня 2017 р.** Папа Бергольйо по суті зліквідував Фатіму і послання Матері Божої.

У своїй проповіді Бергольйо читав, слава Богу, нормальний текст, підготовлений богословами Святого Престолу, що працюють над канонізацією дітей-пастушків, де навіть є коротка згадка про пекло (згідно зі стратегією Бергольйо). Але коли сьогодні він промовив правдиво **берголіанську проповідь**, сталося щось неприємне. Мабуть, він прибув до Фатіми саме тому, щоб промовити слова, які суперечать всьому, що досі було сказано в святині іншими папами, які прийшли сюди як паломники.

Відкритий рахунок

Те, що Бергольйо мав незведені рахунки з Фатімою, можна припустити також тому, що під час полемік **на синодах** (про прийняття чужоложників) часто цитувалися слова сестри Луції, з яких було цілком ясно, якими помилковими є модерністські теорії, які **Каспер** приготував для Бергольйо.

Кардинал Карло Каффарра, який боровся і захищав католицьку віру, а потім став одним з протагоністів **дубії**, повідомив про те, що коли Іван Павло II доручив йому заснувати Папський інститут з вивчення шлюбу і сім'ї, він писав сестрі Луції та попросив її про молитву. І на диво, візіонерка йому відповіла довгим листом, в якому говорилося, що **останнє протистояння між Господом і царством сатани буде стосуватися сім'ї і шлюбу. «Не бійтеся, – додала вона – бо хто працює для святості шлюбу і сім'ї, завжди буде битий і на нього нападуть всякими способами, бо це вирішальний пункт». І закінчила: «Але Марія йому вже розчавила голову».**

На загал, можна зрозуміти, що Бергольйо не був прихильний до

для **Критського псевдособору**, а його представник, разом з кардиналом Каспером, підписав і самогубний **Страсбурзький меморандум**. Це спільна прихована програма ліквідації християнства. Ці самогубні кроки від простих віруючих приховують, і навпаки – цими днями штучно створюється симпатія до апостатичного Ватикану за те, що той надав ребро св. Миколая для обману всієї Православної Церкви! Таким чином, без опору настає масова зрада Христа через єдність з еретиками, при чому в головному храмі Христа Спасителя!

Глобалізаційна місія Ватикану буде проходити в Москві до 12 липня, а потім з 13 до 28 липня (до свята святого Володимира) в Петербурзі.

Чи не є ця місія з мощами також підготовкою до візиту в Білорусію та Росію еретика Франциска Бергольйо, який пропагує гомосексуалізм, транссексуалізм, нищить всі моральні принципи і нав'язує Європі ісламізацію та самознищення християнства?! Які мощі тоді порадить йому привезти Кирило для подальшого обману російського народу?

Святий Миколай, який боровся за чистоту віри, на Першому Вселенському Соборі в Нікеї (325 р.) вдарив в обличчя архиєретика Арія. Сьогодні він би вдарив в обличчя архиєретика Франциска Бергольйо і архиєретика Кирила Гундяєва. За що? За маніпуляцію з його мощами з метою просування єресей і знищення правдивого вчення! Бог, за молитвами святого Миколая, показав, який дух смерті криється за цією акцією, і допустив перестережливе покарання, щоб врятувати душі від вічної погібелі. 29.05.2017 р. на Москву обрушився ураган, наслідком якого було 16 загиблих, 108 поранених і значні матеріальні збитки.

Візантійський Вселенський Патріархат просить всіх православних єпископів, священників і монахів дистанціюватися від цієї апостатичної маніпуляції Франциска і Кирила, а також застерігати вірних від самогубства православ'я!

+ Ілля

Патріарх Візантійського Вселенського Патріархату

+ Методій, ЧСВВр + Тимотей, ЧСВВр
єпископи-секретарі

30.05.2017

Копії: Православним єпископам Росії та України; Представникам Уряду; ЗМІ

людина перебуває в певній безсильності, може прийти депресія або себежаль, але треба це все давати Господу. Наприклад, в певній ситуації, ми безсильні, не можемо нічого робити, а з цього виникають депресії, себежаль. Треба дати це до світла, віддати це Христу: «Про що йдеться? Ти, Господи, ще сьогодні можеш покликати мене з цього життя у вічність. Отож, який сенс вирішувати якість проблеми? Це Твоя річ. Я маю обов'язок нести цей хрест. Даю Тобі його і запитую: „Що ж мені тепер робити? Якщо маю щось зробити, то зроблю це, а якщо маю йти, наприклад, відпочити, то йду і не буду метушитися”». Треба мати засаду: Зробити те, що маю, і не вибивати енергію якимось себежалем. Це все даремно.

Коли ворог нападає, треба засурмити до бою

Є ще й інші слабкості та злі звички. Хтось має, наприклад, схильність до гніву, інший – до наркотиків (як це сьогодні відбувається з молоддю ще в школі). Після того, як людина повернеться, мусить знати, що коли прийде якась криза або період духовної пустелі, сухості, диявол почне нападати, щоб людина повернулася туди, де була раніше. Якщо людина не має проводу, постійного молитовного режиму, підбадьорення, то стає недбалою і в духовному житті, а саме тут нападає диявол. Тому треба, щоб людина вже мала вибудовану захисну систему, рахувалась з цим. В той момент, коли прийде атака, мусить пустити сигнал надзвичайної тривоги – негайно розбудити ревність і оголосити війну. Коли ворог нападе, треба засурмити до бою. Не спати! Прокинутись! Тут йде боротьба!

Ісусе, Ти помер за нас на хресті і дав нам Свого Духа

Сьогодні доходить до сатанізації, демонізації людини і суспільства. Ці духи маніпулюють людьми, керують ними, немовби посилаючи е-мейли, SMS, чи прямо до них говорять. Люди з ними настільки зв'язані, що навіть не маючи чіпів, стають біо-роботами, ходячими духовними трупами. Господи, що нам робити? Хто може врятувати з цього стану? Власними силами людина не врятує навіть сама себе. Ісусе, але Ти помер за нас на хресті і дав нам Свого Духа. Тільки Божий Дух може зробити зміну. Якою потрібною є молитва єдності і сили, а також пророча молитва за воскресіння народу! У цій ситуації дійсно необхідно на молитві дати Богу простір, щоб гори демонів Божою силою піднялися, і щоб це місце потім не залишилося порожнім, але щоб прийшов, завів Божий Дух і оживив сухі кістки, як молимося в пророчій молитві (Єз. 37).

